

Butlletí de l'Església de Solsona

JULIOL - AGOST - SETEMBRE 2017

NÚM. 773

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2017

Documents episcopals

HOMILIA DE LES MISSES PRESIDIDES PEL SR. BISBE DURANT LA VISITA DE LA IMATGE PELEGRINA DE FÀTIMA

L'any 1949, una imatge pelegrina de Fàtima, la que el bisbe Tarancón va encarregar al mateix escultor de la que encara avui es conserva a la Capelhina, va recórrer totes i cadascuna de les parròquies de la diòcesi. El seu pas suscità un esclat popular de devoció i de festa. Els més grans ho recordeu amb emoció. La resta ho hem sentit explicar moltes vegades, amb tota mena de detalls i anècdotes simpàtiques i meravelloses. Els diaris testimonien i algunes obres posteriors comenten que mai als nostres pobles, viles i ciutats s'havia vist res de semblant.

No és d'estranyar que, anys més tard, després que la imatge romangués a la capella del Palau Episcopal, el bisbe pensés a construir-li un santuari per a custodiar-la i per a fomentar la devoció a aquesta advocació mariana i al seu missatge. Ho sabeu tots bé! Des d'aleshores aquesta estimada imatge presideix el santuari marià de Fàtima de Tàrraga i les Carmelites de l'Antiga Observança la guarden amb devoció.

El missatge de Fàtima és una crida urgent a la conversió de la humanitat. Els mitjans que proposa Maria a tota la cristiandat per assolir-la són l'humil rés del rosari, les obres de penitència i la devoció i consagració al seu cor immaculat. La magnitud del missatge i la petitesa dels mitjans per acomplir-lo han provocat en molts un judici de desconsideració i menyspreu. Però, fixem-nos que Maria no fa altra cosa que recordar l'Evangeli –“convertiu-vos que el Regne de Déu és a

prop!”– i indicar el camí senzill per a respondre-hi –imitar la seva contemplació i el seu sí incondicional a Déu, allò que trobem en el seu cor immaculat.

I

La història ha donat la raó al missatge de Fàtima. Com avisà la Mare de Déu que succeiria si no es feia cas de les seves peticions, el segle XX ha estat el temps de les guerres i dels genocidis més mortífers que mai s’hagin vist a la terra. La Primera i la Segona Guerra Mundial que plegades sumen més víctimes que tots els altres conflictes armats de tota la història. El genocidi armeni, l’horrible i sagnant repressió comunista a Rússia, la repressió i les víctimes de la revolució cultural xinesa i a tots els països d’arreu del món, infectats per aquests règims ateus. L’holocaust dels jueus, dels gitanos, d’altres minories i de tants catòlics que es rebel·laren contra el règim que amb menys temps més crims horribles ha pogut cometre.

Efectivament, l’ateisme marxista i nacionalsocialista ha portat la història a la seva pàgina més dramàtica i l’Església, com anunciava el tercer secret de Fàtima, ha patit les persecucions més sagnants de tots els temps. Com us escrivia fa uns dies en una glossa sobre les properes beatificacions de 109 claretians: “El martiri d’aquests joves fills del Cor Immaculat de Maria no fou un fet episòdic. Es va produir en el segle més martirial de la història de l’Església. De fet, hi hagueren més cristians assassinats per la seva fe durant el segle XX que durant tota la resta de la història del cristianisme. Tenia lloc a la nació més martirial del món i de la història. De fet, Catalunya es troba al capdavant en nombres absoluts i relatius de la dramàtica llista de testimonis de la fe que el papa sant Joan Pau II va posar en relleu l’any 2000. La patia la congregació religiosa més martirial de tots els temps, els fills de Sant Antoni Maria Claret. De fet, era la congregació missionera de la devoció al Cor Immaculat de Maria, la més fidel en el compliment de la petició que la Mare de Déu a Fàtima havia fet per salvar el món i l’Església de la persecució assassina de l’ateisme”.

Les ideologies que han sobreviscut a la caiguda del comunisme i dels feixismes han impulsat un genocidi encara més mundial i terrible: l’avortament. Ha donat via lliure a l’egoisme i a l’hedonisme que porta a noves formes d’opressió i d’injustícia, a la destrucció de la família i a la destrucció de la persona. Aquest

capitalisme que promou una economia que mata és el responsable d'immenses esclavituds i misèries arreu dels països subdesenvolupats. És el causant de la misèria que engendra la venda d'infants per a la consecució d'òrgans, per al treball esclau i per a la prostitució infantil. És el responsable de les guerres africanes i del Pròxim Orient que aboquen milers de persones a fugides mortals i les exposen a una indefensió que els arrabassa repetidament la seva dignitat. És l'origen d'una explotació tan terrible que la mateixa terra està emmalaltint i pot deixar de ser una llar habitable i saludable per a la humanitat.

Aquest capitalisme ateu i hedonista és el que estimula aquell egoisme que destrueix el matrimoni i la família, que condemna tants infants a unes ferides emocionals que condicionen irreversiblement les seves vides i que fomenta el flagell més horrible per a la infància: la pederàstia. La versió més diabòlica d'aquest capitalisme voraç en allò econòmic i relativista en allò moral és la ideologia de gènere. L'exaltació de la llibertat individual fins a la possibilitat de la negació de la mateixa veritat objectiva inscrita a la natura no pot portar sinó a estralls molt més grans i fins l'aniquilació de la humanitat.

II

La història també demostra que la “medicina” de Fàtima era i és el veritable remei contra aquesta apocalipsi humana i còsmica. Molts fets de la història del segle XX confirmen que quan un petit ramat de fidels de Maria, del seu Cor Immaculat, supliquen ardentment, mortificadament, devotament al seu Cor Immaculat la seva protecció poderosa, salva i allibera de la perdició persones, societats i nacions.

Sí, l'única “medicina” per a salvar la humanitat és l'oració humil del rosari, la mortificació i la devoció i la consagració al Cor Immaculat de Maria. El remei del món és que gent senzilla com nosaltres ens unim al sí incondicional de Maria a la voluntat divina, per a viure l'evangeli i arribar a la veritable humanitat, a construir un món nou, segons la lògica de l'amor.

Van preguntar a sor Lucía, la vident de Fàtima que va viure fins fa pocs anys, què significava la promesa de la Mare de Déu que el dogma de la fe es conservaria a Portugal. Ella va respondre que aquesta promesa no suposava una protecció especial. Portugal fou alliberat de la Segona Guerra Mundial perquè fou consagrat al

Cor Immaculat, fou alliberat de la revolució comunista perquè un milió de famílies resaven cada dia el sant rosari, però la vident va afirmar que si aprovaven la llei del divorci, de l'avortament i del matrimoni entre persones del mateix sexe, Portugal sucumbiria a l'agnosticisme i a l'ateisme i es perdria la fe.

L'any 1949, davant d'aquesta imatge, molts varen convertir-se. Avui, en aquest temps del centenari de les aparicions, auguro noves i nombroses conversions i un temps de benedicció, de justícia i de pau per al nostre país i la nostra diòcesi.

Totus tuus Maria. A Jesús per Maria.
Immaculat Cor de Maria. Sigueu la salvació mia.

Setembre i octubre de 2017

CONSTITUCIÓ DEL CONSELL PRESBITERAL

Decret 19/17. Solsona, 26 de setembre de 2017

Atesos els resultats de les eleccions dels preveres efectuades en els últims mesos i en els diversos grups establerts en els Estatuts del Consell Presbiteral,

Atès que els religiosos preveres de la diòcesi manifesten dificultats per poder assistir a les reunions del Consell Presbiteral i que quasi tots tenen càrrec parroquial,

Pel present, nomeno membres del Consell Presbiteral de la diòcesi de Solsona, per un període de cinc anys, els següents preveres:

Per raó del càrrec:

- Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta, vicari general i elegit per l'arxiprestat de Tàrraga

- Mn. Lluís Grifell i Vilà, degà del capítol catedral

Per elecció dels arxiprestats:

- Mn. Lluís Villaró i Argerich
- Mn. Lluís Ruiz i Brichs
- Mn. Carles Pubill i Gamisans
- Mn. Xavier Romero i Galdeano
- Mn. Climent Capdevila i Riu

Per elecció de tot el presbiteri:

- Mn. Jordi Orobitg i Huguet
- Mn. Joan Lladó i Vilaseca
- Mn. Lluís Prat i Sabata
- Mn. Enric Bartrina i Corominas

Per designació del Sr. Bisbe:

- Mn. Joan Francesc Casals i Cubinsà
- Mn. Lluís Tollar i Puig
- Mn. Marc Majà i Guiu

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona.

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

VISITA PASTORAL A LES PARRÒQUIES DE CARDONA, SÚRIA I ALTRES DEL CARDENER

Decret 21/17. Solsona, 4 d'octubre de 2017

Atès que el cànon 396&1 del Codi de Dret Canònic estableix que “el bisbe té l’obligació de visitar, en tot o en part, la diòcesi cada any, de manera que almenys cada cinc anys visiti tota la diòcesi”,

Atès que el Directori sobre el ministeri dels bisbes (núm. 166) considera que la visita pastoral és un dels mitjans més apropiats perquè el bisbe es trobi amb tots els seus fidels per tal de conèixer-los, dirigir-los, exhortar-los a viure la fe i la vida cristiana i, també, per comprovar l’eficiència dels serveis pastorals,

Atès que el Concili Provincial Tarraconense (Resol. 124) disposa que la visita pastoral s’adapti als requeriments i a les situacions d’avui i sigui un moment fort i dinamitzador de la comunió i de la missió d’una Església local,

Pel present dispenso el que segueix:

Primer: A partir d’aquest mes d’octubre comença la visita pastoral a les següents parròquies:

Cardona i les seves agrupades (la Coromina, Gargallà, Clariana, Bergús i Sorba);

Súria i les seves agrupades (Salipota, Salo, Castelladral, Coaner i Torroella);

I les que formaven part de l’antic arxiprestat del Cardener: Santasusagna (agrupada a la parròquia de Solsona); Vallmanya i Matamargó (agrupades a la unitat pastoral del santuari de Pinós); Su i Freixinet (agrupades a la unitat pastoral del santuari del Miracle).

Segon: En totes les parròquies, quan sigui possible, se celebrarà l’eucaristia amb el poble fidel. El Sr. Bisbe visitarà el temple, la rectoria i els locals parroquials. Es reunirà amb les persones que col·laboren en els diversos àmbits de la pastoral parroquial i amb tots els feligresos que ho desitgin i amb el Consell de Pastoral Parroquial, si està constituït.

Tercer: A cadascuna de les parròquies el Sr. Rector contestarà el qüestionari tramès per la Secretaria General, referent a la situació actual de la comunitat parroquial, la descripció de la pastoral catequètica, sacramental i caritativa, així com la situació dels béns eclesiàstics mobles i immobles propietat de la parròquia.

Quart: En acabar la visita pastoral a les parròquies de l'arxiprestat, es comunicarà per escrit a cada parròquia les disposicions episcopals conclusives. Se'n conservarà un exemplar a l'arxiu parroquial i un altre a la Secretaria General del bisbat.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

Secretaria General

NOMENAMENTS D'ARXIPRESTES

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

- Mn. Joan Francesc Casals i Cubinsà, arxipreste de l'arxiprestat del Cardener.
- Mn. Alfons Busto i España, arxipreste de l'arxiprestat del Pla d'Urgell.

NOMENAMENTS PARROQUIALS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

- Mn. Antoni Bonet i Trilla, rector de la parròquia de Santa Maria de Balsareny.
- Mn. Jordi Orobitg i Huguet, rector de la parròquia de Sant Martí de Puig-reig i les seves agrupades.
- Mn. Abel Trulls i Noguera, rector de la parròquia de Sant Nicolau de Bellpuig i les seves agrupades.
- Mn. Alfons Busto i España, rector de la parròquia de Sant Jaume de Mollerussa i les seves agrupades.
- Mn. Marc Majà i Guiu, rector de la parròquia de Sant Martí d'Avià i les seves agrupades.
- Mn. Lluís Tollar i Puig, rector de les parròquies de Sant Llorenç de Morunys, Sant Esteve de Sisquer, Sant Martí de Guixers, Sant Martí de la Corriu i Sant Climent de Castelltort.
- Mn. Lluís Ruiz i Brichs, rector de les esglésies de Sant Isidre de Graugés i Sant Antoni de Cal Rosal.

- Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta, rector de la parròquia de Sant Pau de Narbona d'Anglesola.
- Mn. Xavier Castelló i Baille, vicari de la parròquia de Santa Eulàlia de Berga.
- Mn. Josep M. Vila i Gangoells, vicari de les parròquies de Sant Salvador de Sant Jordi, Santa Maria de Cercs, Santa Cecília de Fígols, Sant Corneli de Sant Corneli, Sant Martí de la Nou i Sant Serni de Malanyeu; i capellà del santuari de Lurdes de la Nou.
- Mn. Lluís Cañadilla i Serrano, responsable pastoral de les esglésies de Sant Isidre de Graugés i Sant Antoni de Cal Rosal.

ALTRES NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

- Mn. Lluís Grifell i Vilà, consiliari del Moviment Cristià de la Gent Gran "Vida Creixent".
- Sr. Xavier Galindo i Parres, responsable pastoral de les parròquies de Sant Llorenç de Morunys, Sant Esteve de Sisquer, Sant Martí de Guixers, Sant Martí de la Corriu i Sant Climent de Castelltort.
- Sra. Teresa Lourdes Gené i Camps, responsable pastoral de les parròquies de Sant Martí d'Avià, Sant Climent de l'Espunyola, Sant Serni del Cint, Sant Serni de Montmajor, Sant Martí de Corrà i Sant Esteve del Pujol de Planès.
- Sra. Clara Carbonell i Morago, responsable pastoral de la parròquia de Sant Pau de Narbona d'Anglesola.

RENOVACIÓ DE DELEGATS DIOCESANS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

- Sra. Teresa Lourdes Gené i Camps, delegada diocesana d'Ensenyament, per tres anys.
- Sra. Júlia Ayala i Vilardell, delegada diocesana de Mitjans de Comunicació, per tres anys.

- Sra. Yolanda Clotet i Caraballo i Sr. Ramon Montraveta i Boix, delegats diocesans de Pastoral Familiar, per un any.
- Sr. Marc Trulls i Noguera, delegat diocesà de Pastoral de Joventut, per un any.

JUBILACIONS

El Sr. Bisbe ha concedit la jubilació canònica a Mn. Ramon Viladés i Llorens i a Mn. Sebastià Pijuan i Balcells.

Seminari diocesà

ELS NOSTRES SEMINARISTES

Enguany tenim tres seminaristes al Seminari Major, estudiant a la Facultat i formant-se al Seminari Interdiocesà, i un seminarista menor en règim de Seminari Menor en Família.

L'Oriol Macià, de la parròquia de Súria, continua el seu camí vocacional i formatiu fent 3r curs (1r de teologia).

El Jordi Marques, de la parròquia de Cardona, que havia estat al Seminari Menor i el curs passat es va prendre un any de discerniment fora del Seminari, ha començat introductori.

El Francesc Berenguer, un jove de Torrelles de Llobregat, que resideix al santuari de Lord des de fa dos anys, ha demanat poder accedir al sacerdoci des del seu desig d'una vida com la de Mn. Joan Durban, a Lord. Ell ha començat 1r curs (1r de filosofia).

El Jacob Budz, de la parròquia de Vilanova de Bellpuig, cursa 1r de batxillerat a l'Institut de Bellpuig, i inicia el seu quart any al Seminari Menor en Família.

Enguany, es recuperen les convivències quinzenals del Seminari Menor, en les quals també participarà el Jordi Marques, una al mes al Seminari de Solsona i una al mes a la rectoria d'Avià.

Patrimoni

RESTAURACIÓ DE L'ESGLÉSIA DE SANT PAU DE POMAR

El dia 16 d'agost, va tenir lloc la benedicció dels treballs de restauració de l'església de Sant Pau Narbonenc de Pomar.

Aquest edifici havia deixat de ser l'església de la població, ara fa uns cinquanta anys, donat el mal estat en què es trobava l'antic temple i, per això, les celebracions s'havien traslladat al local social de la població. Ara, gràcies a la suma dels esforços dels veïns, de l'Ajuntament de Ribera d'Ondara i el bisbat de Solsona s'ha pogut realitzar la restauració de l'antiga església.

L'edifici forma part de l'antic clos emmurallat, originàriament s'hi accedia a través d'un portal de mig punt situat al mur lateral. Interiorment presenta una sola nau i absis, que s'ha recuperat, les parets laterals es divideixen mitjançant dues arcades ogivals, per banda, que actuen a manera de capelles. A la façana principal, que antigament quedava fora del clos murallat, hi ha estretes obertures, una d'elles d'estructura cruciforme amb forma de creu llatina capçada per un arc monolític.

La benedicció del temple va ser presidida pel vicari general, Mn. Josep Maria Vilaseca, concelebrant el rector de la parròquia, Mn. Gaspar Comellas, el delegat de Patrimoni i Litúrgia, Mn. Lluís Prat, i Mn. Eduard Ribera. L'acte va comptar amb la participació de l'alcalde de Ribera d'Ondara.

Delegacions Diocesanes

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

III JORNADES DE FORMACIÓ EN LIDERATGE

Els dies 17 i 18 de juliol van tenir lloc, al Seminari de Solsona, les III Jornades de Formació en Lideratge sota el tema «Lideratge i experiències pràctiques per a la conversió pastoral de les parròquies». Més de seixanta persones de diferents parròquies de la diòcesi, acompanyades pels seus respectius rectors, hi van participar. El Sr. Bisbe va presidir les jornades.

El primer dia el ponent fou José Ramon Parrondo, laic de la parròquia de Santo Domingo de Algete, diòcesi d'Alcalà, que va compartir l'experiència de la seva parròquia en aquest procés de conversió. Va explicar, entre altres coses, quines són les cinc dimensions de l'Església i com el pla de les activitats de les parròquies hauria d'estar confeccionat segons aquestes dimensions.

El segon dia el ponent fou Tote Barrera, responsable d'Alpha Espanya i membre de la Fundació d'Evangelització i Discipulat, que va explicar els fonaments teològics i espirituals del lideratge. També va parlar de com ha de ser l'Església del segle XXI pel que fa a la nova evangelització.

Durant les jornades va haver-hi cada dia pregària de lloança i celebració de l'eucaristia i l'últim dia una bona estona d'adoració del Santíssim tot donant gràcies pels dons rebuts i demanant al Senyor que ajudi les parròquies.

PASTORAL DE JOVENTUT

RUTA D'ADOLESCENTS PEL BERGUEDA

Del dia 3 al 9 de juliol va tenir lloc la ruta d'adolescents organitzada per la Delegació de Joventut, acompanyats pel Sr. Bisbe.

La ruta va començar al pantà de la Baells i, tot seguit, es van desplaçar fins a Bagà, on van celebrar la missa i van fer una caminada fins al santuari de Gresolet. L'endemà van anar fins a Saldes, caminant als peus del Pedraforca. El dimecres van continuar la ruta fent el pic de la Gallina Pelada. També van fer el GR dels bons homes fins a Queralt, passant pel santuari de Corbera. El divendres, l'últim dia de la ruta, van fer el camí des de Queralt fins a Gironella, on van arribar per participar en els actes del GironellaFest.

Durant tota la ruta, els joves van celebrar l'eucaristia diària, van fer pregàries i diverses catequesis. També va haver-hi temps per activitats més lúdiques com ara fer caiacs al pantà de la Baells i banyar-se a la piscina.

EXPERIÈNCIA MISSIONERA AL PERÚ

Del 19 de juliol al 19 d'agost, un grup d'uns vint-i-cinc joves, acompanyats per Mn. Marc Majà, van fer una experiència missionera al Perú. La seva destinació fou la diòcesi d'Abancay.

Els primers dies van poder conèixer la zona i la gent, van participar en algunes activitats i van realitzar algunes visites. Les tasques de servei foren: asil d'ancians, treballant en una residència sense recursos; orfenat de nenes, ajudant-les en el reforç escolar; clínica Santa Teresa, realitzant diversos treballs d'ajuda al personal mèdic; parròquia, fent treball de despatx; missions, acompanyant el P. Edilberto en les seves visites a les comunitats rurals i coneixent la seva gent i tradicions.

També van participar en els treballs de la nova parròquia, per a la qual havien fet campanya de recollida de diners durant les setmanes abans de marxar al Perú.

Els joves també van fer turisme visitant el parc nacional d'Ampay, l'església de la Virgen de las Nieves de Casinchiua, la ciutat de Cusco, el Macchu Pichu, alguns centres arqueològics, el Valle Sagrado de los Incas, etc. Tot plegat en un ambient de celebració de l'eucaristia, pregàries, reflexions i ambient de germanor.

PASTORAL DE PEREGRINACIONS

PELEGRINATGE DIOCESÀ A FÀTIMA DE PORTUGAL

Dels dies 11 al 18 d'agost, un grup de quaranta-quatre pelegrins va sortir des de diferents zones del bisbat per dirigir-se a Fàtima amb motiu del centenari de les aparicions de la Mare de Déu. El Sr. Bisbe va acompanyar-los alguns dies.

Durant els dos primers dies de viatge van fer aturades a Saragossa, Madrid i Salamanca, on visitaren alguns llocs emblemàtics.

Un cop a Fàtima, van participar en el res del rosari, la processó de les torxes, la missa de vigília a l'esplanada, l'eucaristia oficial del dia 13, el viacrucis i la missa a la Capelinha.

Van visitar també el monestir de Batalha, monestir gòtic reconegut com a Patrimoni de la Humanitat per la Unesco; Ajustrel, poble on van néixer els pastorets i on es troben les seves cases natal; Lisboa, amb la celebració de la missa a Sant Antoni de Pàdua; Mèrida, amb celebració de missa a l'església de Santa Eulàlia; i Toledo, amb la visita a la catedral, el Grecco i la ciutat emmurallada.

Vida diocesana

CONFERÈNCIA SOBRE EL DR. PONT I GOL DURANT LA MISSA CRISMAL

El passat dia 10 d'abril de 2017, en acabar la missa crismal, va tenir lloc una conferència sobre la figura del Dr. Pont i Gol a la sala dels Màrtirs del Palau Episcopal. Publiquem ara el contingut de les dues xerrades dutes a termes per Mn. Enric Bartrina i Mn. Joaquim Claver.

CONFERÈNCIA DE MN. ENRIC BARTRINA

Introducció

Enguany, en la jornada de la benedicció dels sants olis i de la renovació sacerdotal s'ha volgut presentar la figura d'un personatge, el Dr. Pont i Gol, perquè la seva memòria i el seu mestratge no caiguin a l'oblit en un temps com el nostre tan mancat de referents religiosos, culturals i patriòtics.

A més, és una manera d'expressar la idiosincràsia episcopal solsonina que en aquests últims anys, tot essent un bisbat petit, ha donat 7 bisbes a l'Església universal: el Dr. Valentí Comelles, fill de Casserres; el Dr. Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona; el Dr. Àngel Morta, bisbe auxiliar de Madrid; el Dr. Josep Guix, bisbe de Vic; el Dr. Antoni Deig, bisbe de Menorca i de Solsona; Mons. Isidre Sala, bisbe d'Abancay (Perú); l'emblemàtic Pere Casaldàliga del Mato Grosso, i el nostre bisbe actual, Mons. Xavier Novell. Tots ells, "pares en la fe", han donat a Solsona una dimensió universal.

La xerrada d'avui vol ser un record, un homenatge i un agraïment al Dr. Pont per la seva aportació al bisbat de Solsona, amb els seus dos grans amors: l'Església i el País.

Deixeu-me recordar alguns fets que van marcar el seu pas pel bisbat de Solsona. Jo no vaig ser mai deixeble del Dr. Pont, per tant, he hagut de buscar la informació als butlletins del bisbat i en escrits d'alguns deixebles seus com Mn. Xavier Claramunt i Mn. Climent Forner, Mn. Raventós, i en el seu nebot Josep Pont i en altres.

1 - Arrelat a la seva terra d'Urgell

El Dr. Pont va néixer el dia 9 d'abril de 1907 a Bellpuig, la vila dels tres turons. Als 12 anys entra al Seminari de Solsona. Més tard, ell mateix escriu: "Era el temps del Foment de Pietat, del Patufet, dels Pomells de Joventut: tot això ho vàrem viure intensament". També era el temps de la Mancomunitat i de les regles ortogràfiques de Pompeu Fabra.

El Dr. Pont, l'any 1926, aconseguí la beca que havia fundat el bisbe Riu per anar a estudiar a la Universitat Gregoriana de Roma, on es graduà com a doctor en teologia i batxiller en dret canònic.

En tornar de Roma, l'any 1931, fou nomenat vicari del Palau d'Anglesola. Ben aviat el nou vicari es va integrar plenament a la gent de la parròquia: cants, actes litúrgics, grup de teatre, caramelles, pastorets... Va ser tota una petita revolució. Participà en la catequesi comarcal amb el grup anomenat "Eixerits", en el moviment de la "Federació de Joves Cristians" i en les "Lligues de Perseverància" del pare Vellet.

Col·laborà en la revista de Bellpuig "Lo Pla d'Urgell" i més tard en "Lo Pregoner" que dirigia l'impressor i bon cristià Ramon Saladrigues. Era amic de Mn. Jesús Capdevila, beneficiat de Bellpuig, capellà poeta i músic. També es relacionà amb Valeri Serra i Boldú, famós pels estudis folklòrics de la comarca. Mai deixà de banda les grans devocions populars de Bellpuig com la del Sant Crist de Bòrmio i la dels Dolors, assistí moltes vegades a la famosa processó de Divendres de Dolors.

La gent del Palau sempre el van reconèixer com “mossèn Josep”, en senyal de mutu afecte, com si encara fos aquell vicariet que van tenir a la parròquia durant tota la dècada dels anys trenta, ja que durant la Guerra Civil també la passà amagat a cal Panton de Palau. Expliquen que l’entrada dels Nacionals va tenir el gust agredolç de ser alliberat i de veure que el triomfalisme del franquisme portaria problemes a les seves conviccions religioses i polítiques. La seva ordenació episcopal el dia 20 de novembre de 1951 va ser un fet recordat a la vila, durant molt temps. El 1970 fou nomenat fill predilecte de Bellpuig. Durant tota la seva vida es va sentir com un home arrelat a la seva terra, al Pla d’Urgell, enamorat de la seva gent i de les seves coses.

2 - Superior i professor del Seminari

El Dr. Pont va ser superior i professor del Seminari uns 10 anys llargs, des de l’octubre de 1939 fins que va ser nomenat bisbe de Sogorb el 1951. Els seus alumnes el recorden com un gran educador. Era ordenat i metòdic. Aprofitava qualsevol ocasió per allisonar-los. Sabia alternar el “*fortiter*” i el “*suaviter*” de la vella pedagogia. Més que un perfecte de disciplina, més que una autoritat de bastó i vigilància, era un com un pare. Els estudiants deien: “al Dr. Pont l’obeïm per convicció”, i recorden que, en aquella casa gran del Seminari freda d’acolliment i humanitat, el Dr. Pont representava tendresa i caliu de llar. De totes maneres, mort el bisbe Comelles, l’any 1945, essent vicari capitular Mn. Cinto, bufaren altres aires i el Dr. Pont, junt amb Mn. Josep Armengou, que era el director espiritual, foren defenestrats del Seminari. Potser els consideraven massa avançats, i anaren a viure en una casa de Solsona d’una viuda, a cal Gepils, que humorísticament en deien: “Gepilssur mer”.

Com a professor era molt competent. S’imposava per la seva erudició. No improvisava mai les seves lliçons. Semblava que les mastegava per fer-les més digeribles. La seva manera d’explicar feia agradables les signatures més antipàtiques. Tenia una manera pròpia d’ensenyar: no preguntava cada dia la lliçó, sinó després que del tema estudiat li hagués buscat tots els seus aspectes, les causes, les conseqüències, les seves repercussions humanes, econòmiques i socials. De tant en tant feia fer una “composició de repent” (un examen improvisat) per valorar el progrés dels seus alumnes.

Expliquen el fet que un estudiant, sembla que era el Dr. Gendrau de Berga, va anar a examinar-se a l'Institut Lluís de Peguera a Manresa per treure el títol oficial de batxillerat i el professor que l'examinava, que es deia Bajona, li va preguntar a veure qui li havia ensenyat la història d'aquella manera. L'estudiant li va dir: "un profe del Seminari que es diu Dr. Pont". Doncs digues-li que t'ho ha ensenyat molt bé, li va dir el professor. El Dr. Pont tenia, doncs, un gran prestigi com a professor.

3 - L'Acadèmia Missional de Sant Pere Claver

Ell va crear durant el curs 1944-1945 l'Acadèmia Missional de Sant Pere Claver, que va donar als seminaristes un esperit missioner. L'Acadèmia va encendre un engrescament general. Va donar als seminaristes participació i responsabilitat; va despertar curiositat i interès per les missions. Es llegien lectures missionals com les del pare Llorente d'Alaska "En el país de los eternos hielos". De fet, els va fer vibrar per una església universal. Més tard, la jornada missional del Domund va ser una de les més viscudes en les nostres parròquies.

Recordem també que una vintena de preveres joves se n'anaren a Amèrica Llatina a exercir el seu ministeri. Quasi tots ells havien format part de l'Acadèmia.

A l'aula de les sessions del Concili, el Dr. Pont tenia com a veí un bisbe africà, es van fer amics, i des de Sogorb va enviar-hi capellans per crear-hi una missió.

Des del mateix Secretariat de Missions s'invitava a totes les parròquies a dedicar uns dies, del 18 al 25 de gener, a pregar per la unitat dels cristians. El Dr. Pont va ser un veritable pioner de l'ecumenisme en una època poc propícia a aquest moviment. El seu cor batejava a ritme de l'Església universal i ens ho va encomanar a tots nosaltres.

4 – El Dr. Pont i el bisbe Tarancón

El bisbe Tarancón, el dia 1 de juny de 1949, va nomenar el Dr. Pont canceller-secretari del bisbat, càrrec que va exercir fins que va anar de bisbe a Sogorb. Fou un secretari fidel i competent. Bisbe i secretari no s'assemblaven gaire, però es complementaven. Mentre el bisbe Tarancón corria i feia córrer, el Dr. Pont necessitava temps per deixar les coses ben acabades. El rector de Linya definia el

bisbe Tarancón com un remolí que no el podien pas atrapar. A la ventada del bisbe seguia la feina calmada del seu secretari. El Dr. Tarancón no sols el valorava com a secretari, sinó també com a conseller. S'aconsellava amb ell i amb el Dr. Espert quan sorgien problemes delicats al bisbat. Un i l'altre eren garanties d'encert i de serietat.

Un dels esdeveniments més notables va ser la celebració d'un sínode diocesà, on el Dr. Pont jugà un paper important. Es celebrà des del 14 al 16 de setembre de 1949, en el lloc habitual de la capella dels Sants Màrtirs. Amb ell es reprenia, després de 176 anys, la tradició sinodal diocesana, interrompuda des de l'any 1773, en temps del bisbe Lasala; al rei Carles III li feien nosa els sínodes, ja que volia manar pel “poble sense el poble”.

El bisbe Tarancón va voler donar un caràcter històric a la celebració del 29è Sínode Diocesà, revestint-lo de solemnitat. Volia que fos el principi d'una nova etapa de ressorgiment espiritual de la diòcesi. El bisbe confià al Dr. Pont tota la seva àmplia organització, des de la preparació a l'acolliment dels 70 pares sinodals fins a la redacció de les 540 constitucions aprovades que quedaren com a lleis diocesanes. Si el Sínode va ser un esdeveniment eclesial, en bona part fou degut al treball esgotador, detallista i ordenat del Dr. Pont. De totes maneres, si un hom llegeix les conclusions del Sínode, veu que no s'escapa del nacionalcatolicisme de l'època.

5 – El Dr. Pont, defensor de la llengua i la cultura catalana

El Dr. Pont era un home compromès amb la llengua i la cultura catalana. Per a ell l'Església no tenia fronteres, com hem vist en el seu esperit missioner, però es projectava sobre l'home concret i es realitzava en les diverses comunitats, distintes per la llengua, la cultura, les tradicions i la geografia.

Juntament amb el bisbe de Vic Ramon Masnou, va ser dels pocs bisbes que van defensar obertament la nostra cultura catalana en els temps més foscos del franquisme, lluitant per les llibertats i defensant els drets de Catalunya. El Dr. Pont no entenia una Església desarrelada del seu entorn. L'any 1939, al Seminari de Solsona, al marge de les assignatures oficials, donava classes de català, a estones perdudes, sobretot el dissabte a la tarda, de forma clandestina, però amb la compllicitat dels seus superiors. Tot això va fer que l'esperit català i l'amor al país fossin

presentes al turó de Sant Magí. L'any 1951, al Seminari de Solsona s'edità en català la revista "L'Infantil", que anys després li van canviar el nom pel de "Tretzevents"

El bisbe Pont, Jubany i Masnou van formar part dels responsables al Vaticà II que la "Lumen Gentium" reconegués a les minories nacionals el dret a la seva pròpia llengua en la litúrgia.

Van aixecar molta polseguera les conferències que el Dr. Pont va donar a Reus amb el títol "La llengua de l'Església" (1975) i a Mollerussa "L'Església a Catalunya, per quins camins?" de 1976. També va influir en el document de les "Arrels cristianes de Catalunya" dels bisbes catalans l'any 1985.

Va mantenir una profunda amistat amb Mn. Josep Armengou, capellà patriota de Berga que va escriure, el 1955, "Justificació de Catalunya", obra de primera magnitud dins el pensament nacionalista. Van ser amics durant tota la vida, des que van viure junts a cal Gepils de Solsona fins a la seva mort. L'any 1975 el Dr. Pont va acompanyar l'última missa de Mn. Armengou al llit moribund del seu pis del carrer Major de Berga. Posteriorment, va presidir l'homenatge que van fer al mossèn al Casino Berguedà, on va sorprendre els presents en aixecar-se i cantar "Els Segadors".

Vivia intensament les tradicions del nostre país. Expliquen que, a començament dels anys setanta, Bellpuig fou escollida Ciutat Pubilla de la Sardana i el Dr. Pont hi fou convidat a presidir la diada. Un dels moments clau de la jornada era una missa solemne a l'església parroquial, que s'omplí de gom a gom. El bisbe va trobar encertat que, en el moment de l'ofertori, pugés una colla sardanista davant de l'altar per ballar-hi una tirada de curts i una de llargs. Al costat del pa i el vi s'ofrenava un altre símbol, el sentiment col·lectiu d'un poble, concretat en la música i en els passos del ball de la dansa nacional. La llengua, la cultura i les tradicions del nostre poble el Dr. Pont les va viure molt endins.

6 - Records finals

Abans d'acabar, no volia deixar de recordar la seva valenta intervenció a l'Assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola de l'any 1981 quan, junt amb els bisbes Moncada de Solsona i Alanís d'Urgell, va defensar la no divisió del bisbat

de Lleida, aconseguint un “Dilata” de la cúria vaticana, que semblava que havia de ser definitiu. Més tard, per motius polítics no va ser així.

Tampoc no volia deixar de fer esment que el Dr. Pont, en anar de bisbe a Sogorb–Castelló, es va emportar tres capellans del bisbat de Solsona: el seu fidel servidor Mn. Antoni Deig, llavors vicari de Berga, que després va consagrar com a bisbe de Menorca; el Dr. Josep Perarnau, que segons alguns influí en la redacció de la carta pastoral que el Dr. Pont va publicar després de la primera sessió del Concili, “L’Església davant del Concili”, i que va tenir una bona repercussió a tot Europa; i Mn. Jaume Freixes, que va ser majordom del primer seminari de Castelló, el “Mater Dei”.

Al final de la seva vida, afeblides les seves forces, el Dr. Pont tornà a Solsona, on el bisbe Deig l’acollí a casa seva. Morí l’any 1995 i fou enterrat a la catedral de Tarragona, vora les restes del cardenal Vidal i Barraquer.

El Dr. Pont és definit com un home de fe, de tarannà bondadós, de fonda espiritualitat franciscana, de tracte franc i mirada neta, de paraula clara i persuasiva. Un veritable home de Déu, arrelat en aquesta terra, coneixedor de la seva història i enamorat de la seva llengua. Al seu costat, s’aprenia a estimar.

Solsona recorda el seu pas pel nostre bisbat i agraeix el seu servei fidel a l’Església i al País.

CONFERÈNCIA DE MN. JOAQUIM CLAVER

Presentació

Sr. Bisbe, germans preveres i diaques, seglars, religioses.

Acabem de celebrar la missa crismal o dels sants olis. Ha presidit la missa el bisbe, successor dels apòstols, amb els seus preveres concelebrants i diaques, tots ells col·laboradors seus en tant que partícips del seu mateix ministeri apostòlic; també hi heu estat presents seglars i religioses.

Aquest oli, que prové de les oliveres dels nostres pobles i comarques, ara, ja consagrat o beneït, retornarà al seu lloc d'origen, perquè en les parròquies, disseminades per la diòcesi, sigui emprat en els sacraments, com a signe de la gràcia de Déu.

Això s'ha esdevingut a les portes del tridu pasqual: de la mort del Senyor, de la sepultura del Senyor i de la resurrecció del Senyor, que són la font d'on brolla la nostra salvació. Com diu sant Joan Crisòstom, del costat de Crist, obert per la llançada del soldat, en neix l'Església, esposa del Crist, com del costat d'Adam el Creador féu néixer Eva, la seva esposa. Efectivament, la sang i l'aigua sortides del costat del Senyor, com d'una font, signifiquen els sacraments pels quals l'Església neix i creix.

En aquest context a què m'acabo de referir, la meua senzilla aportació sobre l'arquebisbe Pont i Gol, que se m'ha encomanat, vol ser més que un seguit de relats biogràfics, ja que té com a rerefons el testimoni personal d'aquest home de Déu, pastor de l'Església segons el model del Bon Pastor, i home del país. I vinculat a la diòcesi de Solsona per tantes raons. Confesso que em fa il·lusió parlar de l'arquebisbe Pont i Gol. I especialment poder-ho fer en aquesta diòcesi de Solsona, la seva diòcesi d'origen, que sempre va recordar i estimar. I afegeixo, encara, que em fa il·lusió poder compartir-ho amb Mn. Enric, arxiver diocesà, que vam treballar plegats també en la preparació de la Miscel·lània Pont i Gol, presentada l'any 1999.

L'arquebisbe Pont i Gol prengué possessió de la seu de Tarragona el dia 21 de gener de 1971, i al cap de 4 mesos em demanava de col·laborar al seu costat com a secretari seu en assumptes supradiocesans; concretament, en assumptes de la Conferència Episcopal Tarraconense (aleshores formada pels bisbes de les 8 diòcesis de la província eclesiàstica Tarraconense, amb seu a Catalunya) i en assumptes de la Conferència Episcopal d'Espanya. Aquest és l'origen de la meua relació personal amb l'arquebisbe.

Biogràfiques

- 1907 (9/4) Neix a Bellpuig.
- 1931 (21/3) Ordenat prevere a Roma.
- 1951 (30/11) Ordenat bisbe a Bellpuig.

- 1971 (21/1) Pren possessió per poders com a arquebisbe de Tarragona.
- 1982 (15/6) La Generalitat de Catalunya el distingeix amb la Creu de Sant Jordi.
- 1983 (12/4) Cessa com a arquebisbe de Tarragona, en ser-li acceptada la renúncia.
- 1988 (16/9) Per iniciativa d'Òmnium Cultural del Tarragonès i amb el suport d'una gran munió de ciutadans, l'Ajuntament de Tarragona el distingeix amb el títol de "fill adoptiu" de la ciutat.
- 1994 (15/10) La ciutat de Castelló ret homenatge a l'arquebisbe emèrit Pont i Gol, que fou el primer bisbe de la diòcesi de Sogorb-Castelló.
- 1995 (4/10) Té lloc el seu traspàs. El dia 7 següent se celebren les exèquies a la catedral de Tarragona, on és enterrat.
- 1999 (18/1) Presentació de la Miscel·lània Arquebisbe Pont i Gol en la trobada diocesana de preveres, al Seminari.
- 2001 (20/1-11/2) A la Diputació de Tarragona és oberta l'exposició commemorativa de l'arquebisbe Pont i Gol, en 4a i última presentació, després d'haver-la presentat a Bellpuig, Solsona i Vallbona de les Monges. Duu per nom "El Dr. Pont i Gol, home d'Església, fidel al país". El dia 29/1 té lloc un acte institucional a la mateixa Diputació, en què Mn. Miquel Barbarà, vicari general, pronuncia una conferència amb el títol "L'arquebisbe Pont i Gol, l'home d'Església clau per al país".
- 2005 (12/2) L'Ajuntament de Tarragona dedica nous carrers del municipi a la memòria d'alguns eclesiàstics significats: Josep Pont i Gol, arquebisbe, Sanç Capdevila Felip, arxiver diocesà, Francesc Tàpies Torres, músic, Miquel Melendres Rué, poeta, i Perfecte Cabré Solana, educador.

Perfil personal i pastoral

«Sempre he pensat i m'ho he explicat a mi mateix com una paràbola, que si la glòria del cardenalat se li va fer inesperadament esquiva, fou només perquè la púrpura senyora va témer nafrar el seu cor humil de terciari, que hauria preferit el sac pobríssim dels framenors» (cf. Mn. Josep Martí: Miscel·lània, 136).

(És una referència al cardenalat, que passà de llarg per la seu de Tarragona en el pontificat de l'arquebisbe Pont i Gol, que era terciari franciscà. Joga amb el contrast entre la púrpura senyora i l'hàbit auster de terciari franciscà.)

- Humil, senzill i pacificador, proper i afable, atent, agraït, ordenat.
- Persona que irradiava una força, una espiritualitat.
- Coneixedor apassionat del nostre país: llengua, història, geografia, literatura, prohoms conspicus del país i de l'Església (abat Oliva, Verdaguer, Costa i Llobera, Llorenç Riber, Vidal i Barraquer, monestir de Montserrat, Torras i Bages, Carles Cardó, Miquel d'Esplugues, Joan Bta., Manyà...).

La seva visió de Catalunya: els Pirineus, no una frontera, sinó l'espina dorsal del que aspirava a ser Catalunya. Esmentava diferents intents en aquesta direcció: visigots, sarraïns, francs, catalans (batalla de Muret, amb Pere I el Catòlic, incipient estat catalanooccità).

- Pare de l'Església: l'arquebisbe i el bisbe de Vic (Ramon Masnou), assimilables a uns «pares de l'Església» (cf. Mn. Josep Martí), per raó del contingut i l'expressió literària de llur magisteri.

(Pares de l'Església: col·lectiu de cristians, entre els segles II i VIII, la majoria sants, alguns màrtirs, la majoria bisbes, també algun prevere, diaca i seglar, que van destacar pels seus escrits en defensa de la fe vertadera, contra les heretgies i errors i falsedats provinents del paganisme. Alguns amb expressió literària de gran bellesa. Alguns en llengua grega, altres llatina i altres en una altra llengua oriental.)

- L'autoria dels seus escrits, acreditada pels seus originals manuscrits conservats a l'Arxiu Arxidiocesà.

En el Concili Vaticà II

- Bisbe conciliar, precursor pel que fa a alguns plantejaments conciliaris, ja que en el seu ministeri trobem antecedents del Vaticà II, que el feren especialment receptiu als plantejaments conciliaris posteriors (missions, Acció Catòlica, els seglars...).
- La seva carta pastoral L'Església davant el Concili, de què es feren ressò en àmbits eclesials, fins i tot a nivell europeu. (Abans de començar el Concili, 1962.)

- La reivindicació dels drets de les minories lingüístiques, l'eclesiologia, la col·legialitat, ecumenisme (Setmana de pregària per la Unitat dels cristians).
- Compromís missioner: des de Castelló (dues parròquies de Burkina-Fasso), des de Tarragona (parròquia de Bibwe, al Zaire. Inicialment en col·laboració amb la diòcesi de Vic).
- Llengua vernacle a l'Estat espanyol. L'episcopat només pensava en la llengua espanyola com a llengua vernacle (no pas en les altres llengües existents a l'Estat).
- La versió catalana de l'ordinari de la missa va ser preparada a Roma, en ple Concili, la nit anterior al dia que acabava el termini per poder presentar els textos en les llengües vernacles. Fou obra de l'arquebisbe, el bisbe Masnou de Vic, Josep Perarnau i Adalbert Franquesa.
- El seu interès per informar, sobretot els preveres i seminaristes, sobre la marxa del Concili.
- L'empenta que donà a la participació en l'Assemblea conjunta bisbes-preveres per a la recepció del Concili Vaticà II (fase diocesana, interdiocesana i d'àmbit estatal), a Sogorb-Castelló i a Tarragona.

Arquebisbe metropolità

Aspectes que defineixen un estil pastoral de proximitat

- Títol que es dona al bisbe que ocupa la seu episcopal d'una diòcesi metropolitana, és a dir, que té una certa responsabilitat sobre un grup de diòcesis dites "sufragànies". El conjunt de totes formen una província eclesiàstica.
- El metropolità té unes responsabilitats amb relació als altres bisbes de la província eclesiàstica.
 - Veneració que, essent clergue de Solsona, sentia per l'arxidiòcesi de Tarragona i el seu metropolità, segons la seva manifestació.
 - Pregel, germans, primer escrit pastoral com a arquebisbe de Tarragona, on es refereix a la seva voluntat de conèixer de prop l'arxidiòcesi i la província eclesiàstica Tarraconense.

- Ús del títol de “metropolità”. L’esmentava a l’inici dels seus parlaments (perquè “l’arquebisbe de Tarragona —deia ell— a qualsevol lloc de Catalunya se sent com a casa seva”). No ho deia pas per vanitat personal, sinó com un reconeixement vers la seu episcopal que ocupava.

L’exercici d’aquesta funció de metropolità:

- Les entrevistes que li feien persones de la societat, de la política i d’Església. A vegades eren de cortesia, a vegades de consulta, a vegades cercant adhesió i compromís.
- “S’hi ha de ser” (expressió sovint emprada per l’arquebisbe, que comenta dom Maür Esteva, abat de Poblet, a la Miscel·lània). S’anticipa a aquelles expressions de significat equivalent que sovint empra el papa Francesc: “L’Església que surt és una Església amb les portes obertes”, “Veig l’Església com un hospital de campanya després d’una batalla. Que inútil és preguntar-li a un ferit si té alts el colesterol o el sucre! Cal curar-li les ferides. Ja parlarem després de la resta. Curar ferides, curar ferides... I cal començar per allò més elemental”, “Prefereixo una Església accidentada, ferida i tacada perquè surt al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat”, “l’Església està cridada a ser servidora d’un difícil diàleg”, “sortida constant cap a les perifèries del seu propi territori”. Aquesta actitud, però, requereix aquella virtut que el Papa qualifica de primera de totes les virtuts: la Misericòrdia, i a la qual el Papa dóna un valor preferent.
- Míting sobre el divorci. Associació catalana de la dona, 1977, Palau Blaugrana. L’arquebisbe s’hi adreça amb un breu escrit que va ser llegit a les participants i molt aplaudit: “Allò que hom creu profundament [indissolubilitat], pot no voler imposar-ho per mitjà d’una llei civil”. “El matrimoni civil és un acte d’administració que cal que estigui a l’abast de tothom. El creient, pel seu compte, ja sap què ha de fer”.

A propòsit del cardenal Vidal i Barraquer:

- 2/11/1971. Pont i Gol visita la sepultura de V i B (cartoixa de la Vallsanta). Referència que en fa l’any 1976 a El missatge del retorn serà la pau (anunci del trasllat de les despulles del cardenal): “Les seves despulles no són

pas en tomba. El fèretre, tancat i a punt, el vaig veure damunt les lloses del presbiteri, en una petita capella; la làpida, l'escut i alguns altres petits objectes, tot recollit amb dignitat senzilla, a punt de retirar. La temptació era d'emportar-m'ho tot sense més”.

- (Dues peces de fullola, treballades amb marqueteria: la de dalt, l'escut; la de sota, acta de la defunció (a part del document que contenia el taüt, signat pel Dr. Viladrich l'any 1943), amb la frase del papa Gregori VII al peu, *Dilexijustitiam et odiviiniquitatem, proptereamorior in exilio*: “He estimat la justícia i refusat la iniquitat, per això moro a l'exili”).
- 15/5/1978. Arribada de les despulles.
- 25/8/1978. Inhumació a la cripta de la capella de Sant Fructuós de la catedral de Tarragona.

Conferència Episcopal Tarraconense

(En té el nom, però no la realitat: no dotada de les competències pròpies d'una conferència episcopal)

L'arquebisbe metropolità n'és el president.

- La visita ad limina dels bisbes de la CET. Any 1976. Vista amb suspicàcia, per part dels bisbes d'Espanya, aquesta iniciativa. Al final, també els bisbes d'Espanya es van organitzar amb aquest mateix criteri.
- Llibres litúrgics en català, a les basíliques majors de Roma.
- CET, organigrama. L'arquebisbe no tenia cap pressa per dotar la CET d'organismes: primer la vida, l'experiència, després ja vindria la consolidació d'aquests serveis, atorgant-los el reconeixement formal i fins i tot donant-los la deguda forma jurídica. Aprovació in solidum (escoltisme), formalitzada per tots els bisbes de la Conferència simultàniament. Aprovació en una diòcesi (Associació Bíblica de Catalunya), indicant la projecció d'aquest organisme o associació a totes les altres diòcesis representades a la Conferència.
- 40 òrgans o serveis dependents de la CET, existents en un cert moment del pontificat de l'arquebisbe.
- A cada reunió de la CET són invitats representants d'aquests organismes, associacions, moviments, per a rebre el suport dels bisbes.

Conferència Episcopal d'Espanya

L'ascendent de l'arquebisbe davant els bisbes joves de la Conferència Episcopal d'Espanya.

- Responsabilitats que se li van assignar: Comissió per a la revisió de límits i Comissió per a la revisió de les col·lectes manades.
- Comissió Episcopal d'Acció Caritativa i Social (Càritas).

Virapostolicus

Pastor segons el model dels apòstols

Conferències i escrits:

- Resposta a l'ofrena-donatiu de les institucions de l'antiga Corona d'Aragó (1974).
- Reus (Centre de Lectura), 1975: La llengua de l'Església.

Història del país. Tres fets: batalla de Muret, Compromís de Casp, Guerra de Successió. El paper de l'Església en l'ús de la llengua. Nació i nacionalisme polític artificiosament creats entorn dels moderns estats.

- Mollerussa (Centre de l'Amistat), 1976: L'Església de Catalunya, quins camins?

L'arquebisbe de Tarragona, en tot el país, com "a casa". Testimonis d'Església i de fidelitat al país: abat Oliba, Verdaguer, Costa i Llobera, Llorenç Riber, Vidal i Barraquer, monestir de Montserrat, Torras i Bages, Carles Cardó.

- Balaguer (Ateneu), 1973: La doble ciutadania del cristià.

Partint del magisteri del Vaticà II. Autonomia del temporal. Presència del fet religiós a la societat. Compromís temporal del cristià.

Binomis recurrents: diòcesi/província, arquebisbe/metropolità, Església/

ordre temporal, laics/pastors. Pau VI, paraules referides a Espanya (1969).
Assemblea Conjunta (1971). «L'Església i la comunitat política».

- Reus (Centre de Lectura), 1976: El Cardenal Vidal i Barraquer: sentit d'un retorn.
- Quaderns de Vilaniu (IEV), sobre Carles Cardó.
- Gandesa, 1979: Dr. Joan Bta. Manyà: El creient, l'intel·lectual, el ciutadà.
- El Vendrell (església arxiprestal), 1976: Pau Casals, una vida coherent (centenari naixement).
- Berga (Casino Bergadà), 1976: Mossèn Armengou, home de fe.
- Mollerussa, 1984: Presència de l'Església en la cultura catalana.
- Tortosa, 1984: En una taula rodona sobre Mossèn Manyà, fidel a l'Església.
- Quaderns de pastoral, 1985: Mossèn Joan Bta. Manyà, l'home fidel i coherent.

VISITA DE LA IMATGE PELEGRINA DE LA MARE DE DÉU DE FÀTIMA

Del 26 de setembre al 4 d'octubre la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima va visitar algunes parròquies de la nostra diòcesi, amb la presència del Sr. Bisbe en cadascuna d'elles.

El dia 26 va arribar al santuari de Fàtima de Tàrraga, on va tenir lloc el res del rosari, les vespres, l'eucaristia i una adoració del Santíssim, acompanyats per la comunitat de monges carmelites. L'endemà va haver-hi també missa, exposició al Santíssim i pregària de la Divina Misericòrdia.

El dia 27, a la tarda, va visitar el monestir de Santa Teresa de Mollerussa. Va haver-hi pregàries, vespres, rosari i la consagració a la Mare de Déu. L'endemà, eucaristia, exposició del Santíssim i diferents moments de pregària seguint la litúrgia de les hores.

El dia 28 es va dirigir cap a Cervera, a l'església de Sant Agustí, on després de les vespres i la missa va tenir lloc una processó de torxes pel claustre de la mateixa església.

El mateix dia 28, al vespre, va anar cap a l'església de la Mare de Déu de Montserrat de Bellpuig, on va tenir lloc una vetlla de pregària i rosari. L'endemà, la Verge anà a la residència d'avis de Vilanova de Bellpuig, on va tenir lloc la missa.

El dia 29 fou el torn del santuari de Sant Ramon, on van acollir la Verge amb espelmes i van celebrar una hora santa. L'endemà es va fer la missa i es resà el rosari.

El dia 30 la Verge va arribar a Gironella, a la residència d'avis, on va haver-hi el rosari, l'eucaristia i una processó de torxes fins a l'església parroquial. Allí hi hagué l'exposició del Santíssim. El diumenge, projecció del documental i, tot seguit, eucaristia, consagració a la Verge i comiat amb mocadors blancs.

El dia 1 d'octubre es va fer present a Berga, primer a la residència d'avis, on van resar el rosari. Després a l'església de Sant Joan, on, a més del rosari, van celebrar també l'eucaristia. L'endemà anà a l'església de les Sagramentàries, on, a més de les confessions, es van anar resant diferents misteris del rosari.

El dia 2 va visitar la parròquia de Súria, també amb exposició del Santíssim, rosari, vespres, eucaristia i projecció del documental sobre Fàtima. L'endemà, després de les laudes, els nens i nenes del col·legi FEDAC van fer una ofrena a la Verge, per a continuar amb missa, àngelus, rosari i comiat.

El dia 3 d'octubre va arribar a Solsona sobre un vehicle engalanat, amb processó fins a l'església de la Companyia de Maria, on va haver-hi pregàries, rosari, vespres i eucaristia. Al vespre, una processó de torxes fins a l'església del Cor de Maria. L'endemà, la Verge anà a la residència d'avis, on, després de la missa, la van acomiadar amb mocadors blancs.

CONFIRMACIONS

El Sr. Bisbe va administrar el sagrament de la confirmació a les següents parròquies:

El dia 2 de juliol, a la parròquia de Sant Jaume de Mollerussa; el dia 9 de juliol, a la parròquia de Santa Margarida de Navès; el dia 23 de setembre, a la parròquia de Sant Joan Baptista del Palau d'Anglesola.

Necrologia

MN. JOAN GARCIA I PUJOL

El dia 8 de setembre va morir Mn. Joan Garcia i Pujol.

Mn. Joan Garcia va néixer a Palà de Torroella el dia 24 de juliol de 1928.

Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1939. Va ser ordenat prevere el dia 15 de juliol de 1951.

Durant els anys del seu ministeri va servir pastoralment les parròquies de Palau d'Anglesola, Santa Fe, Montfalcó, Sant Ramon, Solsona, Cardona, Mata-margó, Bergús, Gargallà, Sorba i Clariana. Durant els últims anys ha estat membre de l'equip de la parròquia de Cardona on ha viscut fins al seu traspàs, celebrant la missa diària a la Residència Sant Jaume.

Dins els seus càrrecs destaquem: consiliari diocesà d'AC de dones i encarregat de les convivències femenines; visitador diocesà de religioses; confessor del seminari; consiliari diocesà de Vida Creixent.

Des de la diòcesi volem agrair a Mn. Joan tots aquests anys dedicats al ministeri presbiteral. Preguem per ell i que el Senyor el tingui a la seva glòria. Descansi en pau.

MN. JOAN CUADRENCH I ESQUIUS

El dia 21 de setembre va morir Mn. Joan Cuadrench i Esquiús.

Mn. Joan Cuadrench va néixer a Cardona el dia 13 de juliol de 1936.

Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1947. Va ser ordenat prevere el dia 19 de juliol de 1959.

Durant els anys del seu ministeri va servir pastoralment la parròquia de Mollerussa, l'any 1960. Després es va traslladar a Barcelona, on va col·laborar en les parròquies de Sant Eugeni i Sant Ramon Nonat.

Destaquem la seva dedicació al món de l'ensenyament; com a sociòleg, va col·laborar amb Càritas i també amb la Pastoral del Mar. Finalment, fou cuidat a la residència dels Camils de Barcelona fins al dia del seu traspàs.

Des de la diòcesi volem agrair a Mn. Joan tots aquests anys dedicats al ministeri presbiteral. Preguem per ell i que el Senyor el tingui a la seva glòria. Descansi en pau.

Sumari

DOCUMENTS EPISCOPALS

- 167 Homilia de les misses presidides pel Sr. Bisbe durant la visita de la imatge pelegrina de Fàtima.
- 170 Decret 19/17. Constitució del Consell Presbiteral.
- 172 Decret 21/17. Visita pastoral a les parròquies de Cardona, Súria i altres del Cardener.

SECRETARIA GENERAL

- 174 Nomenaments d'arxiprestes.
- 174 Nomenaments parroquials.
- 175 Altres nomenaments.
- 175 Renovació de delegats diocesans.
- 176 Jubilacions.

SEMINARI DIOCESÀ

- 177 Els nostres seminaristes.

PATRIMONI

- 178 Restauració de l'església de Sant Pau de Pomar.

DELEGACIONS DIOCESANES

- 179 Evangelització i Apostolat Seglar
III Jornades de Formació en Lideratge
- 180 Joventut
Ruta d'adolescents pel Berguedà
Experiència missionera al Perú
- 181 Pastoral de Peregrinacions
Pelegrinatge diocesà a Fàtima de Portugal

VIDA DIOCESANA

- 182 Conferència sobre el Dr. Pont i Gol durant la Missa Crismal.
- 196 Visita de la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima.
- 198 Confirmacions.

NECROLOGIA

- 199 Mn. Joan Garcia i Pujol
- 200 Mn. Joan Cuadrench i Esquiús.

